

"Dat is nou eenmaal mijn waarheid"

Ali Auzin

"Dat is nou eenmaal mijn waarheid", zegt een vriendin van ons terwijl ze tegenover ons op de bank zit. We hebben het over de zoveelste complottheorie. Persoonlijk vind ik deze theorieën fascinerend, de intrige ervan, het mysterie. Veel spannender dan het dagelijks leven; maar ik stoor mij onbedoeld aan haar uitspraak 'mijn waarheid'. Wat betekent dat überhaupt? Definities van waarheid zoeken is een aparte tak binnen de filosofie, een van de meest bekende varianten is de neoklassieke correspondentietheorie. Deze stelt dat beweringen waar zijn als ze de werkelijkheid accuraat beschrijven. Je zou het ook een objectieve waarheid kunnen noemen. Dit past ook het beste in het wereldbeeld van de gemiddelde wetenschappelijk geschoolde professional. We kennen allemaal echter ook persoonlijke, culturele of politieke waarheden. Zo heb ik altijd geleerd om iemand een hand te geven als je per ongeluk met je voet tegen iemands hiel aan komt, anders krijg je ruzie. Dit is er van jongs af aan zo ingesleten, dat ik tegenwoordig automatisch al mijn hand uitsteek en een beetje zenuwachtig word als ik dit niet doe. Als ik dit aan Nederlandse vrienden vertel, dan word ik een beetje raar aangekeken, maar het wordt door veel mensen binnen mijn Afghaanse cultuur toch als waarheid geacht. In het nieuws zien we regelmatig politieke waarheden, waarheden van de massa's, die begonnen als een statement en zo vaak zijn herhaald dat grote groepen mensen dit nu geloven. Je zou ze subjectieve waarheden kunnen noemen. "We hebben een asielcrisis", "de verkiezing was gestolen", "tariffs worden betaald door het land dat exporteert". Die uitspraken worden door grote groepen gedragen, terwijl deze stellingen in tegenstelling tot objectieve waarheden worden ontkracht door feiten. Er is een opvangcrisis, deels in stand gehouden door woningtekorten en falend asielbeleid, er komen nu niet meer asielzoekers ons land in dan in de jaren negentig toen een kleine Ali met zijn familie een Nederlands azc betrad. De verkiezingen zijn niet gestolen, er is feitelijk bewijs dat Trump verloren had in 2020. Tariffs of invoerrechten zijn toch echt voor de rekening van de

importerende entiteit, wat men nu in de VS langzaamaan terugziet in de rekening die men krijgt van Temu en Shein. Ik heb vaker iemand geen hand gegeven nadat er voet-hielcontact was, zonder ruzie gekregen te hebben. Subjectieve waarheden zijn lang niet altijd gebaseerd op feiten. In ons vakgebied hebben we ook intrigerende waarheden die in de kliniek rondwaren of van microbioloog naar aios worden overgedragen. "Liever geen cotrimoxazol voor abcessen", "IV-behandeling is beter dan oraal", "langer antibiotisch behandelen is beter dan kort voor de uitkomsten van een patiënt". Brad Spellberg, een Amerikaanse infectioloog, heeft tijdens de laatste ESCMID-global een mooi praatje gegeven waarin de laatste twee van deze 'waarheden' opnieuw aan de tand werden gevoeld. Bacteriën weten niet of een middel oraal of iv is gegeven, zo stelt hij, je hebt een werkzaam antibioticum in een adequate concentratie nodig. Een objectieve waarheid. Hij heeft een hele site opgezet waar RCT's en systematic reviews worden verzameld over orale vs IV-therapieën en kortere antibioticumkuren voor behandeling. Maar we zien hiervan amper iets terug in onze heilige richtlijnen. Soms overweeg ik tijdens een consult om korter te behandelen, gesteund door Spellbergs lijst aan literatuur. Maar dan bekruipt mij weer dat zenuwachtige gevoel dat ik ook krijg bij een hiel-voetcontact en bezwijk ik toch voor de richtlijnen. Misschien moet ik werken aan mijn ruggengraat.

De pen voor de volgende *Transmissieroute* geef ik door aan Michael Rodgers.